

เพ็ญบาย

บทที่ 32

หลังจากวันนั้น ปองพลและรสรินก็หายหน้าไป และฉัตรแก้ว ก็ที่ฐิเก็นกว่าจะไถ่ถาม ได้ยินชัชชัยพูดว่าทั้งสองเดินทางไปภูเกิดด้วยกัน หญิงสาวไม่รู้ตัวว่าในส่วนลึกแล้วได้รอคอยการกลับมาของ

คนร่างสูงแข็งแรงที่คล้ายจะเป็นกลไกสำคัญให้ที่ทำงานและบ้านมีชีวิต แต่ครั้งทั้งสองกลับมาเธอก็ได้แต่ปลื้กตัวออกห่าง เจียบเหงา

หม่นหมองแม้เสกสิทธิ์จะโทรศัพท์มาหาสม่ำเสมอ ยุทธนาเองก็ไม่เคยจะขาดการติดต่อ แม้หน้าที่การงานที่กำลังก้าวหน้าจะดึงชายหนุ่มให้ห่างไปบ้าง แต่พอมีเวลาเขาก็มารับเธอไปหาสถานที่ทานข้าวที่นารีรมย์

“คุณเสกชวนแก้วกับครอบครัวพี่ชัชไปดูโรงงานที่โคราช จะพักค้างคืนที่ไร่ของเขาที่เขาใหญ่..... พี่ยุทธรอยากไปด้วยไหมคะ”

สีหน้าชายหนุ่มหม่นมัว “แก้วจะพากับัญญไปด้วยหรือ”

“เปล่าค่ะ คุณป้าณัรับอาสาจะดูแลแม่ นอกนั้นจะไปกันหมด พี่บุษก็จะไปด้วย”

“พี่ชัชจะหันมาเชียร์แก้วกับคุณเสกหรือยังงัย” เขาถามขริมๆ

ฉัตรแก้วตอบเสียงขริมปานกันว่า “เขาอยากจะทำอะไรรสรินค่ะ”

“ป้อมจะยอมได้ยังงัย แพนของเขาทั้งคน”

ประกายตาหญิงสาววาวขึ้น

“เพื่อเงินแล้วทุกคนทำอะไรแปลกๆ ได้เสมอละคะ แก้วเองก็อยากจะทำเหมือนกันว่าพวกเขาจะทำอะไรกันต่อไป” เธอหันมารบร่ำชายหนุ่ม “พี่ยุทธรไปด้วยกันนะคะ แก้วอยากจะทำอะไรด้วย สงสารแม่ ไม่อยากให้อัษไปที่บ้าน”

“ก็หนีได้แค่ชั่วคราวเท่านั้น แก้วคบกับอัษฎางค์มาตั้งหลายปี นึกหรือว่าเขาจะยอมเลิกง่ายๆ”

“ถ้าเขาคิดว่าแก้วมีคนอื่นก็คงไม่กล้าตามนาน แก้วตัดสินใจรับคำชวนคุณเสก เพราะอยากให้อัษคิดว่าแก้วตกลงปลงใจเป็นแฟนคุณเสกแล้ว เขาจะได้กลับภูเกิดไปเสียที”

“แล้วแก้วจะต้องแก้งทำเป็นแฟนคุณเสกอีกนานเท่าไรกว่าอัษจะเชื่อ” เขาถามขริมๆ “แล้วถ้าคุณเสกเอาจริงขึ้นมาจะว้างังงัย”

ฉัตรแก้วย้อนถามด้วยประโยคเดิมที่เธอไม่เคยแน่ใจเลยว่า

“แต่ว่าคุณเสกก็ดีพอไม่ใช่หรือคะ ถ้าเขาเกิดจะเอาจริงก็ไม่มีอะไรที่แก้ว จะต้องลงเล ก็ในโลกนี้ไม่เห็นจะมีใครจริงใจกับแก้วเลยสักคน”

“แล้วพี่ล่ะ” สีหน้าเขาตัดพ้อ

ฉัตรแก้วนึกขึ้นได้ “พี่ยุทธรเป็นข้อยกเว้นค่ะ นอกจากพี่นะ แล้ว พี่ยุทธรเป็นพี่ชายที่แก้วรักมากที่สุด”

เป็นเพียงพี่ชายเท่านั้นหรือ ชายหนุ่มถอนใจหนักหน่วง.....

ยุทธนาปฏิเสธที่จะมากับคณะของหนุ่มสาวซึ่งนั่งมาด้วยกันในรถตู้สะดวกสบาย ฉัตรแก้วรู้สึกเจียบเหงา แม้เสกสิทธิ์ซึ่งนั่งคู่กับคนขับที่เบาะหน้าจะหันมาบอ่ยๆ คอยกับชัชชัยและนิตยา หรือไม่กี่บุษราคัมซึ่งนั่งถัดมาข้างหลัง แต่เมื่อเขามองเลยมาถึงฉัตรแก้วดวงตาวาววามก็อดไม่ได้ที่จะเบนไปมองสาวสวยในเสื้อตัวเล็กรัดรูปที่ นั่งอยู่ติดกับเธอ ฉัตรแก้วจึงไม่เคยจะแน่ใจเลยว่ารอยยิ้มแพรวพรายที่เขาส่งมาก่อนจะมองผ่านไปนั้น สำหรับเธอหรือว่าสตรีอีกผู้หนึ่งกันแน่

เธอคงไม่ได้อยู่ตรงนี้หากว่าบุษราคัมไม่คะยั้นคะยอ ..ไปด้วยกันเถอะคะ น้องแก้ว คุณเสกตั้งใจชวนจริงๆ พี่บุษอยากไปพักที่บ้าน หลังจากนั้นนานแล้ว ได้ยินมาว่าวิวสวย คุณชนะชวนเคยไปมาแล้วเอามาเล่าให้ฟังค่ะ.....

พอได้ยินตรงนี้ หญิงสาวก็อยากเห็นบ้านหลังนี้ขึ้นมาทันที ใคร่เห็นทุกอย่างที่ชนะชวนเคยชื่นชอบ เพื่อที่จะระลึกถึงพี่ชายที่จากไป

ฉัตรแก้วขุ่นใจเมื่อนึกเลยไปว่าความจริงเสกสิทธิ์ต้องการจะชวนรสรินต่างหาก และเจ้าตัวกับพวกพ้องก็รีบรับคำ รสรินนั้นมั่นใจในตนเองเต็มที่ เสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ ที่เธอนิยมใช้ เรียกร้องความสนใจจากหนุ่มใหญ่เกินคาด ท่าที่ที่เขาแสดงตอบสนองและเสียงหัวเราะหัวใคร่คล้ายเธอเป็นคนสำคัญของกลุ่ม ทำให้ฉัตรแก้วต้องนั่งเจียบตลอดทาง

กับคนที่คอยมองมาอย่างไยดี เธอก็ทำเหมือนเขาไม่ได้มาด้วย

...เขาทำเพื่อพีชชี่ได้ทุกอย่าง...

ปองพลเองก็คล้ายมีเรื่องขบคิดมากมาย ดูเหมือนเขาเองก็
เคร่งขรึมห่างเหิน ไม่พยายามเข้ามาพูดคุยเอาใจอย่างที่ฉัตรแก้วคิดว่า
เขาจะทำ

ตั้งแต่คืนที่เธอแอบได้ยินนิตยาพูดกับรสรินโดยมีชัชชัยเออออ
รับรู้ในเรื่องที่ทำให้เธอขุ่นใจ ฉัตรแก้วไม่รู้ว่าปองพลเองก็ไม่สบายใจ
ที่ได้รับฟังในเรื่องเดียวกันนั้น มาจนถึงเมื่อชายหนุ่มเห็นรูปของ
อักษฎาต์กับผู้หญิงที่เขารู้จักดีอีกคนหนึ่ง... ในวันรุ่งขึ้น ชายหนุ่ม
พารสรินนั่งเครื่องบินไปภูเก็ตเพื่อที่จะพบกับสตรีที่ประคองกอดกับ
อักษฎาต์อยู่ในรูปถ่ายเหล่านั้น

คำตอบที่ได้รับไม่ได้ทำให้ภาพที่เลื่อนรางชัดเจนขึ้นแต่อย่างใด

‘...เราพบกันแล้วก็ชอบกัน... มันก็เท่านั้นเอง ไม่ได้นึกว่าจะมี
ปัญหาอะไรเลย...’

‘รุ่งพบอักษฎาต์ที่ไหน ตั้งแต่เมื่อไหร่’

รสรินขบคิดอย่างไม่พอใจ ‘ทำไมบ๊องต้องคาดคั้นอย่างนี้ด้วย’

สีหน้าเคร่งขรึมของชายหนุ่มทำให้อีกฝ่ายต้องตอบไม่เต็มเสียง

‘รุ่งพบเขาที่บาร์แล้วก็ไปเที่ยวด้วยกัน หลังจากนั้นมันก็ติดพัน
รุ่งจะไปรู้ได้ยังไงว่าเขาเป็นแฟนของญาติพี่ป้อง’

‘แล้วใครเป็นคนถ่ายรูปพวกนี้’

‘รุ่งไม่รู้ คงเป็นเพื่อนๆ ของพวกเขาละมัง อยากรจะให้เขา
แตกกันก็เลยแกล้งถ่ายรูปส่งไปให้ผู้หญิงดู’

‘ถูกถ่ายรูปมากมาย รุ่งไม่รู้ตัวเลยหรือ’ ชายหนุ่มคาดคั้น

‘ไม่รู้ รุ่งงงมากเลยที่วันนี้ได้เห็นรูปพวกนี้’ สีหน้าของเธอยัง
ดูไม่น่าเชื่อถืออยู่ตามเดิม

‘ไม่รู้ว่าจะป้องจะสงสัยอะไรหนักหนา’ รสรินพูดอย่างรำคาญใจ

‘เรื่องมันออกจะง่าย ฉัตรแก้วเรียนจบแล้วก็ไปมีใครต่อใคร อักษฎาต์
เหงาและคิดมาก เผอิญมาพบถูกใจกับยายรุ่งแล้วโดนเพื่อนๆ แกล้ง
ถ่ายรูปส่งไปให้ฉัตรแก้ว แค่นี้เองป้องถึงกับชักฟอกเป็นการใหญ่’

ชายหนุ่มไม่อยากจะเชื่อว่ารุ่งนภาพอักษฎาต์ด้วยความบังเอิญ
อาการกอดรัดในภาพถ่ายที่ฝ่ายหญิงแสดงออกคล้ายกับการจงใจ
มากกว่าธรรมชาติ ทั้งสีหน้าท่าทีของรุ่งนภาพก็คล้ายกับจะปิดบัง
อะไรไว้.....

รถตู้ลึ่วเข้าอาณาเขตไร่แล่นไปตามถนนคอนกรีต เสกสิทธิ์
หันมาพูดคุยยิ้มๆ ว่า “ใกล้จะถึงแล้วครับ วิมานน้อยๆ ของผม”

สองข้างถนนเป็นสนามหญ้าที่ไม่มีดอกไม้ใบประดับ พื้นภาพ
ด้านหลังเป็นต้นไม้ใหญ่ปลูกเป็นระเบียบเรียงราย ตึกสองชั้นขนาดใหญ่
ตั้งโดดเด่นอยู่บนเนินเตี้ย มีบันไดหินเป็นขั้นๆ ขึ้นไปสู่ลานกว้าง

“ไอ้โฮ นี่ไม่ใช่วิมานน้อยๆ แล้วละคะ” นิตยาอุทาน

เจ้าของบ้านเปิดประตูรถ กระโดดลงมารอรับแขกของเขาซึ่ง
ทยอยลงจากรถทีละคน “เชิญข้างในตามสบายเลยครับ”

มือร้อนผ่าจับแขนบางซึ่งลงจากรถเป็นคนสุดท้าย ระยะเวลาที่พูด
ด้วยใกล้ชิดกว่าคนอื่น ๆ

“ขอต้อนรับสู่อาณาจักรน้อยๆ อีกแห่งหนึ่งของผมจะ แก้ว”

“สวยจังเลยคะ” เธอผินยิ้ม อดไม่ได้ที่จะมองร่างในเสื้อผ้า
ชิ้นเล็กๆ ที่ยีนเหยียดแขนขาบิดตัวไปมาอย่างร่าเริงและอิสระเสรีเต็มที่

“ตอนนี้อากาศกำลังดี ถึงจะเย็นนิดๆ แต่ก็ไม่ถึงกับหนาว”

“หนาวสิคะดี รสชอบ” รสรินหันมาหัวเราะ ดวงตาวารี
แพรวพรายยั่วเย้า

“แต่ว่าผมมันนิสัยเสียครับ พอหนาวนิดหน่อยก็พาลจะคิดหา
ไออุ่นอยู่เรื่อย” ชายหนุ่มตอบโต้ด้วยสีหน้าช่างเล่นพอกัน โอบแขน
ผ่านหลังกระชับร่างของฉัตรแก้วอย่างถือสิทธิ์

หญิงสาวเบี่ยงตัวออกมา

“แก้วจะไปเอากระเป๋า”

“ไม่ต้องหรอกจ้ะ เตี้ยเวเด็กๆ ก็ยกเข้าไปเองแหละ”

“ไม่เป็นไรคะ” เธอไม่ฟังเสียง เดินไปรอให้คนขับรถเปิด
ประตูด้านหลัง ปลอ่ยชายหนุ่มให้พูดกับบุษราคัมซึ่งหันมาคุยด้วย

ร่างสูงทึบในเสื้อยืดแขนสั้นมีปกสีอ่อนมายืนอยู่ข้างๆ พอเธอ
เอื้อมมือออกไป ก็สัมผัสถูกมือแข็งแรงรูปสวยที่เอื้อมมายังสิ่งเดียวกัน

“ผมจะถือให้”

“ไม่ต้อง...” เสียงตอบแง่งอนมากกว่าอย่างอื่น น้ำเสียง
ตอนท้ายอ่อนลง “แก้วจะถือเอง”

อีกฝ่ายหนึ่งไม่ฟังเสียง เธอจึงต้องถอยห่าง มองร่างใหญ่ รวบหุกระเป่าหลายใบไว้ด้วยมือทั้งสอง เดินเร็วๆ ขึ้นบันไดหินไป ยังตัวบ้าน

หญิงคนงานที่มาทำหน้าที่ขนย้ายข้าวของเป็นเด็กสาววัยรุ่น เพียงสองคน ดังนั้นร่างสูงจึงเดินกลับไปที่รถอีกครั้งหนึ่ง ขณะที่คนอื่น ๆ พากันเดินตัวปลิวเข้าบ้าน

“ป้องกันชั้นแข็งจริงๆ” เสกสิทธิ์ชมยืมๆ

รสรินพูดว่า “คนนี่เขาชอบทำงานแบกหาม เมื่อไหร่ได้กลับไปชุดดินทำไร่ที่เชียงใหม่ เขาจะแจ่มใสเป็นคนละคน”

“จั้นต่อไปไม่ต้องไปถึงเชียงใหม่ก็ได้ ที่นี้ก็ต้องการคนงาน ยินดีต้อนรับเสมอ” เสกสิทธิ์สรรพยก

“แล้วรสละคะ คุณเสกต้อนรับหรือเปล่า”

“แน่ละ แต่ว่าคุณรสรินไม่ต้องทำอะไรนะครับ แค่มายู่เฉยๆ ให้ที่นี่มีชีวิตชีวาอย่างนี้ก็พอ”

รสรินหัวเราะเสียงใส “รศทานจนะคะ”

“เถอะครับ ต่อให้ผมต้องแล่นเนื้อตัวเองมาเลี้ยง ผมก็ยอม”

คนอื่น ๆ หัวเราะ “คุณเสกนี่เจ้าคารมจริงๆ”

นิตยาพูดว่า “อันขนาดนี้ไม่รู้ว่าจะรักษาความสดใสไว้ได้ยังไง” บุษราคัมหันมายิ้มอ่อนให้ฉัตรแก้ว

“เหนื่อยหรือคะน้องแก้ว”

“นั่งรถนานก็เลยมีนคะ”

“สุภาพสตรีไปเลือกห้องพักก่อนก็ได้ นะครับ สะดวกห้องไหนก็จับจองได้เลย ไม่หวงห้าม” เจ้าของบ้านพูด

“อ้าว แล้วถ้ารสไปจองห้องของคุณเสกเข้าละคะ จะว่ายังไง”

“ผมไม่ว่านะครับ” เขาหันมาหลิวตาให้ “แต่มีข้อแม้ว่าห้าม ล็อกประตู ผมจะได้เดินเข้าออกหยิบข้าวของใช้ได้ตลอดเวลา”

“น่าจะลองดูนั้” เธอหันไปหัวเราะกับนิตยา

“แก้วมาอยู่ห้องนี้ดีกว่า วิวสวย” เสกสิทธิ์หันมาจับมือหญิงสาวจูงให้ขึ้นบันได อีกครู่หนึ่งก็เปิดประตูห้องนอนขนาดย่อม ตกแต่งเรียบร้อย หน้าต่างบานกว้างขอบล่างสูงจากพื้นแค่ก้าวข้าม ที่เปิดกว้างมีผ้ามาคลุมไม่รู้ดูรวมอยู่สองด้าน มองผ่านออกไปเห็นภูเขาและท้องฟ้ากว้าง กิ่งก้านของต้นไม้ใหญ่พาดผ่านมาใกล้หน้าต่าง เห็นช่อดอกสีชมพูประปราย เอื้ออำนวยร่มเงาจากแสงแดดที่แผดจ้า

“แก้วจะนอนกับพี่บุษ”

“ตามใจจะ” เขายิ้มเอาใจ “ผมจะไปดูความเรียบร้อยก่อน ได้แต่โทรมาสั่งงาน ไม่รู้ว่าทางนี้จัดการกันดีหรือเปล่า อีกสักครู่เราไปทานอาหารกลางวันแล้วไปเที่ยวกันนะจ๊ะ พรุ่งนี้ค่อยไปดูโรงงาน”

หนุ่มใหญ่ถอยออกไปจากห้องเพื่อพาคนอื่น ๆ ไปดูห้องพัก

เธอเดินไปเกาะขอบหน้าต่าง ทิวทัศน์ข้างนอกร่มรื่นสบายตา ความชุกชุนที่ซ่อนเร้นทำให้เหนียวแขนไว้แล้วชะโงกกายออกไปจนสุด เพื่อจะมองให้เห็นมุมกว้าง ทั้งยังเอื้อมมือออกไปยังช่อดอกไม้ที่ทอดตัวอยู่ใกล้ๆ เพื่อที่จะทดสอบระยะเล่น

จู่ๆ ก็มีมืออุ่นๆ มาจับแขนไว้ ทำให้เธอหัวเราะออกมา

“ระวังจะตกลงไปนะครับ”

เสียงอ่อน ทำให้เสียงหัวเราะใสๆ ชะงักลงทันที เธอหันกลับเข้ามา “ตกลงไปแค่นี้ไม่ตายหรอก”

ชายหนุ่มปล่อยมือถอยห่าง “ผมเอากะเป่ามาให้”

“ขอบคุณ”

“มีเสื้อหนาๆ มาด้วยหรือเปล่าครับ ตอนกลางคืนคงจะหนาว”

ฉัตรแก้วอยากจะทำว่า ไปดูแลแฟนคุณเถอะ ใส่เสื้อตัวกระจัด กางเกงขาสั้นอีกต่างหาก ที่อย่างนั้นทำไมไม่เป็นห่วง

“มีคะ”

“คุณแก้วดูเงียบๆ ไม่สบายหรือเปล่า หรือว่ากังวลใจอะไร”

“ไม่มีอะไร ถึงมีก็ไม่เกี่ยวกับพี่ป้อ” น้ำเสียงตัดรอนแรงอ่อน แต่พูดออกไปแล้วเธอก็อดชำเลืองมองคนฟังไม่ได้

รอยยิ้มเขาเจื่อนจางลง ชายหนุ่มพูดเสียงหม่น

“หากคุณแก้วต้องการอะไรก็เรียกผมได้ทุกเวลานะครับ”

ร่างสูงเดินออกไปจากห้อง ฉัตรแก้วมองตามอย่างเสียใจ พอดีกับที่บุษราคัมเดินเข้ามา จึงทันได้เห็นสีหน้าอ่อนประกายตา ห้วนไหวที่สะท้อนความรู้สึกจากส่วนลึกของหัวใจหญิงสาว

สาวใหญ่รู้สึกแปลกใจ “มีอะไรกับคุณป้อหรือคะ น้องแก้ว”

“เปล่าคะ” ผู้อ่อนเยาว์กว่าหันหน้าไปทางอื่น พูดเสียงอ่อน “พี่ป้อเขายกกะเป่ามาให้”

สีหน้าและท่าทีหงอยเหงาของหญิงสาวทำให้สาวใหญ่ต้องจับตามอง เพิ่งจะสะกิดใจว่าความสัมพันธ์ระหว่างสาวน้อยและผู้ช่วยคนเก่งของชัชชัย ไม่ใช่คู่ปฏิบัติอย่างที่เธอเคยคิด

บุษราคัมอดไม่ได้ที่จะจับตามองคนทั้งสองในเวลาต่อมา แล้วก็ได้เห็นสิ่งที่เธอไม่ได้สนใจจะสังเกตมาก่อน... ในบทบาทปิดกั้นชีวิตคนทำที่และสายตากลับห้วงหาไยดี ปองพลไม่ได้มีสายตาแบบเดียวกันนั้นให้รสริน แม้เขาจะรู้สึกบาดหมางกับท่าทีของคนรักที่แสดงต่อเสกสิทธิ์ ทว่าความอาทรไยดีกลับฉายเต็มปรียามเมื่อจับมองคนที่แทบจะหันหน้าหนีเขาตลอดเวลา

หากครั้งฉัตรแก้วมองชายหนุ่มในยามที่ฝ่ายนั้นหันไปอยู่ทางอื่น สายตากลับแฝงด้วยความตัดพ้อน้อยใจที่บุษราคัมก็ไม่เคยเห็นเธอทำกับใครเหมือนกัน... ไม่ว่าชชะชน จนมาถึงเสกสิทธิ์...

ภายใต้รอยยิ้มอ่อน บุษราคัมกลับเคืองคิดและกังวล.....

จากร้านอาหารกลางวันซึ่งจัดสถานที่แบบอิงธรรมชาติ เสกสิทธิ์พาคณะของเขาใช้เวลาในยามบ่ายกับการเที่ยวชมสวนอุทยาน หนุ่มใหญ่จับมือฉัตรแก้วจูงให้ปั่นพายตามนักท่องเที่ยวคนอื่นๆ ลัดเลาะไปตามลำธารน้ำตกโดยมีบุษราคัม ปองพลและรสรินตามมาติดๆ ขณะที่ชัชชัยและนิตยาซึ่งกำลังตั้งครุฑขออนั่งรอชมทิวทัศน์อยู่ที่บริเวณร้านอาหารริมทางที่ธารน้ำตกในระยะต้นๆ

“เหนื่อยหรือยังแก้ว ไปต่อไหม ยิ่งขึ้นไปสูงๆ ก็ยิ่งสวยนะ”

“ไปสี่คะ แก้วไม่เหนื่อยหรอก” ใบหน้าใสเป็นสีชมพูมีละอองเหงื่อเกาะ เธอยิ่งดูเป็นเด็กเมื่อเทียบกับคนที่ตามประคับประคองเกาะกุม หันมาถามว่า “พี่บุษ เหนื่อยหรือยัง”

“ยังไม่เหนื่อยค่ะ ยังไปต่อไหว” คนตอบก็หน้าแดงจัดเช่นกัน

เสียงหัวเราะคิกคักดังไล่หลัง รสรินเกี่ยวเกาะคนรักตามมา เธอตั้งใจผูกชายเสื้อไว้ติดอก ภาพของมือแข็งแรงที่ทาบกระชับเอวบ้าง จับแขนบ้างซึ่งฉัตรแก้วหันไปเห็นยามเมื่อหันหาบุษราคัม ทำให้สีหน้าของเธอวูบขึ้นด้วยความรู้สึกร้าวรานก่อนจะเมินหนี

ชายหนุ่มมองตามขีมิๆ บุษราคัมซึ่งยืนอยู่ตรงกลางพลอยได้ซึมซับรับรู้ไปด้วย

กลุ่มหนุ่มสาวหยุดที่ธารน้ำตกตรงแอ่งกว้างที่มีหินใหญ่น้อยให้นั่งเล่น ธารน้ำบางตอนตื่นเดินลุยเล่นได้ บางตอนก็ลึกลงจะแหวกว่าย นักท่องเที่ยวกระจายอยู่ตรงนั้นตรงนี้ ว่ายน้ำเล่นอย่างสนุกสนาน

รสรินเขย่าแขนชายหนุ่ม “น้ำใสจิงเลย ลงกันไหมป๋อง”

“คงไม่เหมาะละมัง”

“รสจะลงละ”

พูดจบเธอก็ถอดรองเท้า หย่อนตัวลงน้ำโดยไม่ฟังคำทัดทาน เสียงหัวเราะกรี๊ดกร๊าดดังตามมาพร้อมๆ กับสาดน้ำใส่ชายหนุ่มอย่างหยอกเย้า “น้ำเย็นดีจิง ป๋องไม่ลงมาหรือ”

ชายหนุ่มสั่นหน้า “ไม่ละ”

“คุณเสก ลงมาเล่นน้ำกันไหมคะ” หญิงสาวตะโกนเรียกเสกสิทธิ์หัวเราะ หันมาหาชายหนุ่มรุ่นน้อง “ทำไมปล่อยให้แฟนลงน้ำคนเดียว”

รอยยิ้มของชายหนุ่มไม่แจ่มใสเสียเลย

“คุณเสกลงมาสี่คะ เป็นเด็กเสียบ้าง จะได้ไม่แก่เร็ว”

“ได้เลย” พูดเจือหัวเราะ แล้วหนุ่มใหญ่ก็ถอดกางเกงขาวาวที่สวมทับกางเกงขาสั้น ถอดเสื้อและรองเท้าผ้าใบออกวางไว้บนหินใหญ่ก่อนจะหย่อนตัวลงน้ำว่ายตามอีกฝ่ายไป

เสียงหัวเราะคิกคักของชายหญิงดังสลัดกันราวกับลีมือนคนอื่นๆ ไปสนิท บุษราคัมหันมองชายหญิงอีกคู่หนึ่งที่ถูกทิ้งอยู่บนโขดหิน สายตาเคร่งขรึมที่มองคนที่เล่นกันอยู่ในน้ำ นอกจากจะบาดหมางเล็กน้อยแล้ว กลับหาได้ปรากฏความหึงหวงร้าวรานใดๆ ไม่

ทว่าเมื่อชายหนุ่มมองฉัตรแก้วกลับปรากฏความอาทรฉายชัด

“คุณแก้วอยากจะทำอะไรหรือยัง”

“ไม่เป็นไรค่ะ” เสียงตอบห่างเหิน แต่ประกายตากลับอ่อนแสงหญิงสาวถอดรองเท้าผ้าใบวางไว้แล้วหันเดินลุยไปในน้ำตื้น ๆ

ชายหนุ่มยิ้มกับบุษราคัมเป็นเชิงขอโทษ ลูกเดินตามไป

“ระวังลื่นนะครับ” เขาตะโกนตามหลังคนที่เดินหนี.....